

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **IRON & STEEL GROUP, s. r. o.**, se sídlem v Praze 10, Vlašimská 5, PSČ 101 00, zast. JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové nám. 157/30, PS 203, PSČ 412 01, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, PSČ 501 01, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. června 2009, zn. 6515-2/2009-060100-21, zn. 6515-3/2009-060100-21, zn. 6515-4/2009-060100-21, zn. 6515-5/2009-060100-21, zn. 6515-6/2009-060100-21, zn. 6515-7/2009-060100-21, zn. 6515-8/2009-060100-21, zn. 6515-9/2009-060100-21, zn. 6515-10/2009-060100-21, zn. 6515-11/2009-060100-21, zn. 6515-12/2009-060100-21, zn. 6515-13/2009-060100-21, zn. 6515-14/2009-060100-21, zn. 6515-15/2009-060100-21 a zn. 6515-16/2009-060100-21, t a k t o :

I. Žaloby s e z a m í t a j í .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Hradec Králové, kterými jí bylo doměřeno antidumpingové clo, a to rozhodnutími ze dne 25. února 2009, čj. 2582/09-066100-021, ve výši 48.541,- Kč,

ze dne 25. února 2009, čj. 2583/09-066100-021, ve výši 54.252,- Kč, ze dne 25. února 2009, čj. 2584/09-066100-021, ve výši 60.753,- Kč, ze dne 25. února 2009, čj. 2616/09-066100-021, ve výši 47.500,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2617/09-066100-021, ve výši 49.889,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2618/09-066100-021, ve výši 55.748,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2619/09-066100-021, ve výši 59.241,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2621/09-066100-021, ve výši 52.676,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2659/09-066100-021, ve výši 59.869,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2660/09-066100-021, ve výši 58.445,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2661/09-066100-021, ve výši 60.443,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2662/09-066100-021, ve výši 52.184,- Kč, ze dne 26. února 2009, čj. 2663/09-066100-021, ve výši 53.311,- Kč, ze dne 27. února 2009, čj. 2743/09-066100-021, ve výši 45.654,- Kč a ze dne 27. února 2009, čj. 2744/09-066100-021, ve výši 51.978,- Kč.

V odůvodnění svých rozhodnutí žalovaný poukázal na čl. 78 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „Celní kodex“), dle kterého mohou celní orgány po propuštění zboží přezkoumat celní prohlášení. Mohou kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo. Jestliže výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží nasvědčují, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě. Žalovaný poukázal rovněž na ustanovení § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), dle něhož jsou celní orgány po propuštění zboží do navrženého celního režimu oprávněny provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků.

Žalovaný dále uvedl, že v posuzovaných případech kontrolní orgán v rámci provedené následné kontroly ověřoval mimo jiné správnost sazebního zařazení zboží (ocelových bezešvých trubek), které dovážela žalobkyně. Tyto trubky byly zařazeny do podpoložky celního sazebníku 7304 39 58 99. Do této podpoložky patří „ostatní“ trubky, které nesplňují dvě kritéria uvedená v podpoložce 7304 39 58 30, a to kruhový průřez nejvýše 406,4 mm a hodnotu uhlíkového ekvivalentu nejvýše 0,86. Kontrolní orgán ověřoval splnění těchto kritérií (zejména na základě certifikátů jakosti), přičemž dospěl k závěru, že v tomto případě byla splněna obě výše uvedená kritéria, a proto mělo být předmětné zboží zařazeno do podpoložky celního sazebníku 7304 39 58 30. Z uvedené změny sazebního zařazení pak vyplynulo následné doměření antidumpingového cla dle Nařízení Rady (ES) č. 954/2006, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny.

K námitce žalobkyně, že se v tomto případě necítí být dlužníkem, neboť peněžité plnění ve stejné výši bylo uloženo i nepřímému zástupci – společnosti RADIÁLKA HRADEC KRÁLOVÉ, s. r. o., žalovaný poukázal na čl. 5 Celního kodexu, z něhož vyplývá, že každá osoba se může, za podmínek stanovených v čl. 64 odst. 2 a s výhradou předpisů přijatých na základě čl. 243 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, nechat v jednání s celními orgány zastoupit pro provádění všech úkonů a formalit stanovených celními předpisy. Toto zastoupení může být přímé nebo nepřímé. Zástupce přitom musí prohlásit, že jedná na účet zastoupené osoby a blíže vymezit, zda se jedná o zastoupení přímé či nepřímé. Pokud pak vznikne celní dluh, považuje se v souladu s čl. 201 Celního kodexu za dlužníka nejen deklarant (kterému celní úřad doručil příslušné rozhodnutí v celním řízení), ale solidárním dlužníkem je také osoba, v jejíž prospěch bylo celní prohlášení podáváno. Podává-li celní prohlášení osoba v nepřímém zastoupení, je tento nepřímý zástupce deklarantem a solidárním dlužníkem je zastoupená osoba. Celní kodex v ustanovení čl. 213 stanoví, že je-li několik osob odpovědně za splnění celního dluhu, považují se za společné a nerozdílné dlužníky. Pro povahu tohoto spoludlužnického vztahu je proto dle žalovaného nevýznamné, zda celní orgán vyměří celní dluh jen některému z nich nebo všem.

V posuzovaných případech je dle žalovaného z plné moci ze dne 16. ledna 2007 zřejmé, že žalobkyně jako zmocnitel, udělila plnou moc společnosti RADIÁLKA HRADEC KRÁLOVÉ, s. r. o., aby ji při celním řízení vedeném u Celního úřadu Hradec Králové zastupovala, aby svým jménem v její prospěch (nepřímé zastoupení) jako deklarant podepisovala veškerá celní prohlášení, apod. Z plné moci je tedy dle žalovaného zřejmé, že tato byla udělena k zastupování nepřímému a vzhledem k tomu, že žalobkyně byla při celním řízení zastoupenou osobou, je nepochybné, že je právě ona solidárním dlužníkem.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s odvolací námitkou, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě právního předpisu, který byl vydán pouze v elektronické podobě. Z obsahu námitky žalovaný dovodil, že žalobkyně měla na mysli Integrovaný celní sazebník Evropských společenství (dále také jen "TARIC"). K tomu uvedl, že dle čl. 249 Smlouvy o založení Evropského společenství ke splnění svých úkolů a za podmínek stanovených v této smlouvě Evropský parlament společně s Radou, Rada a Komise vydávají nařízení a směrnice, přijímají rozhodnutí a vydávají doporučení nebo zaujímají stanoviska. Nařízení má obecnou působnost, je jediným obecně závazným aktem Evropské unie (dále také jen "EU"), které je přímo použitelné ve všech členských státech. Podmínkou jeho účinnosti je publikace v Úředním věstníku EU, vstupuje v platnost dnem, který je v něm stanoven, jinak dvacátým dnem po vyhlášení. TARIC byl zřízen Nařízením Rady (EHS) č. 2658/1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku. Obsahuje veškerá obchodní opatření stanovená v právních předpisech Společenství (opatření tarifní, zemědělská, obchodní, opatření omezující pohyb zboží a opatření pro sběr statistických údajů). S ohledem na možnost každodenní změny uvedených opatření rozhodla Komise nepokračovat v každoročním zveřejňování TARIC v Úředním věstníku EU (naposledy byl zveřejněn 30. dubna 2003).

Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že TARIC obecně závazným právním předpisem sám o sobě není, neboť je pouze přehledným sumářem všech obchodních opatření, obsažených v jiných předpisech EU, přičemž kód TARIC je pak čistě informativní. Námitku, že změna Celního sazebníku na základě Nařízení Rady (ES) č. 954/2006, ze dne 27. 6. 2006, byla provedena pouze v elektronické podobě a že výhrada „ex“ v nařízení o uložení antidumpingového cla není totožně uvedena v českém celním sazebníku, označil za irrelevantní, neboť Nařízení Rady (ES) č. 954/2006 v Úředním věstníku EU řádně publikováno v českém jazyce bylo. Dle žalovaného proto celní úřad v době rozhodování o přidělení celně schváleného určení postupoval v souladu s právními předpisy účinnými v době přijetí celního prohlášení (§ 324 celního zákona).

Včas podanými žalobami se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedených rozhodnutí, navrhla jejich zrušení, jakož i zrušení jim předcházejících rozhodnutí orgánu prvního stupně, a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení.

Nezákonnost napadených rozhodnutí spatřuje žalobkyně především v žalovaném provedeném hodnocení povahy spoludlužnického vztahu. Dle žalobkyně nemá celní orgán v otázce, zda vyměří celní dluh jen některému z nich nebo všem, možnost volby. Tato možnost volby je dle jejího názoru na rozdíl od práva soukromého, v právu veřejném, nepřípustná. Aby totiž ve veřejném právu taková možnost byla, musela by být dána obecně závazným právním předpisem. Závěr žalovaného o správnosti postupu celního úřadu proto označila za rozporný s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Dále žalobkyně namítla, že žalovaným uváděná Kombinovaná nomenklatura 7304 39 58 30 neodpovídá změně Celního sazebníku dle nařízení Rady (ES) č. 954/2006 ze dne 27. 6. 2006. Poukázala na jeho čl. 2.1. odst. 17, dle kterého je rozlišováno mezi kódem KN (osmimístným) a kódem TARIC (desetimístným), přičemž rozdíl mezi oběma kódy spočívá právě v počtu číslic. Celní orgán zařazoval předmětné zboží do podpoložky KN 7304 39 58 30, avšak dle žalobkyně toto číselné zařazení odpovídá kódu TARIC. Přijaté nařízení se vztahuje na kódy TARIC v něm uvedené, o čemž dle žalobkyně svědčí i doplňkový kód TARIC A742 uvedený v tabulce u země Ukrajina. Proto namítá, že pokud podle žalovaného není TARIC obecně závazným právním předpisem a je-li kód TARIC (desetimístný) čistě informativní, nemohla být její odvolání zamítnuta, neboť ve zmíněném nařízení je číselné označení 7304 39 58 30 kód TARIC a nikoliv kód KN. Žalobkyni je tak vytýkáno porušení nikoliv právně závazného právního předpisu (TARIC).

V písemném vyjádření k žalobám žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a navrhl zamítnutí žalob. Na jednotlivé žalobní námitky podrobně reagoval, přičemž jeho zásadní argumentace byla totožná s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Současně znovu poukázal na jednotlivé právní předpisy Společenství, které v dané věci aplikoval a z nichž citoval příslušné, pro danou věc

relevantní pasáže a velmi podrobně vysvětlil postup a základní pravidla při správném zařazování zboží dle Harmonizovaného systému a Kombinované nomenklatury zboží. Uvedl, že zařazení zboží pod příslušný číselný kód Kombinované nomenklatury má přímý vliv na výběr sazby cla ve společném celním sazebníku Společenství, což ovlivňuje výši cla a návazně i výši DPH. Správné zařazení zboží je tedy velmi důležité (svými důsledky se váže na clo, daně i statistiku), proto je právními předpisy EU i České republiky stanoveno jako povinnost osoby, která v příslušném řízení údaje o zboží uvádí, a tato osoba nese i odpovědnost za správnost zařazení. Závěrem žalovaný zdůraznil, že v posuzovaných případech byl pro zodpovězení otázky, zda předmětné zboží antidumpingovému clu podléhá či nikoli, rozhodný jeho popis a složení, tj. vnější průměr a hodnota uhlíkového ekvivalentu.

Při jednání soudu konaném dne 27. července 2010 nedošlo ke změně v argumentech a procesních návrzích účastníků sporu.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž žaloby neshledal důvodnými.

Předmětem sporu bylo uložení antidumpingového cla za dovoz zboží z Ukrajiny od výrobce OJSC Dnepropetrovsk Tube Works. Jednalo se o dovoz ocelových bezešvých trubek v období únor až prosinec roku 2007, jejichž příjemcem byla žalobkyně. Zboží bylo propuštěno do režimu volného oběhu na základě předložených celních prohlášení (JSD), ve kterých bylo zboží zařazeno pod zbožíový kód 7304 39 58 a doplňkový kód 99. Celní orgány provedly následnou kontrolu, při které ověřovaly správnost tohoto sazebního zařazení zboží. Uvedly, že do tohoto deklarovaného sazebního zařazení (7304 39 58 99) patří „ostatní“ trubky, které nesplňují dvě kritéria uvedená v podpoložce 7304 39 58 30, a to kruhový průřez nejvýše 406,4 mm a hodnotu uhlíkového ekvivalentu nejvýše 0,86. Kontrolní orgán proto ověřoval splnění těchto kritérií, přičemž dospěl k závěru, že v posuzovaných případech byla splněna obě zmíněná kritéria, a proto mělo být předmětné zboží zařazeno do podpoložky celního sazebníku 7304 39 58 30. Na základě tohoto kontrolního zjištění celní úřad následně doměřil antidumpingového clo, a to dle Nařízení Rady (ES) č. 954/2006, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny. Proti dodatečným platebním výměrům, kterými bylo clo doměřeno, podala žalobkyně odvolání, ta pak byla napadenými rozhodnutími žalovaného zamítnuta. Krajský soud se se závěry žalovaného ztotožnil, přičemž vycházel z následujících skutečností.

Žalovaná rozhodnutí byla vydána za účelem vymožení celního dluhu vzniklého při dovozu ocelových bezešvých trubek, zjištěného v dané věci kontrolou provedenou Celním ředitelstvím Praha. Její výsledky jsou shrnuty v kontrolním protokolu uvedeného celního orgánu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 13470-18/08-170100-24. Způsoby vzniku celních dluhů a okruhy jejich dlužníků, jsou stanoveny v článku 201 a násl. Celního kodexu.

V posuzovaných věcech vznikl celní dluh způsobem vymezeným v článku 201 odst. 1 písm. a) Celního kodexu, tedy propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu, a to okamžikem přijetí celního prohlášení. V těchto případech je podle odstavce třetího citovaného článku dlužníkem deklarant, ale pokud ten přitom zastupoval jinou osobu jako její nepřímý zástupce, je spoludlužníkem také osoba, jejíž jménem bylo celní prohlášení učiněno. V těchto případech jsou tak zavázány povinnostmi zaplatit celní dluh obě tyto osoby, a to společně a nerozdílně, jak vyplývá z ustanovení článku 213 Celního kodexu. Krajský soud sice musí žalobkyni přisvědčit v tom, že v žádném obecně závazném právním předpisu veřejného práva není konkrétně stanoveno, vůči které z takto zavázaných osob je třeba vymáhat celní dluh (případně vůči které prioritně), nicméně to není dle krajského soudu vůbec právně relevantní. Stačí k tomu totiž jen skutečnost, že jím byla solidární odpovědnost dlužníků založena, respektive že s takovouto právní situací právní řád i ve veřejném právu počítá. Je přitom pro krajský soud nepředstavitelné, aby obecně závazný právní předpis (Celní kodex) na jedné straně upravoval vznik solidární odpovědnosti za celní dluhy, a na straně druhé by šlo o institut, který by neumožňoval vymožení dluhu. Taková situace by byla v rozporu s běžnými výklady zákonů, zejména s výkladem teleologickým a se zásadou rozumnosti. Proto i pro takovéto případy z povahy věci plyne, že vymáhající správní orgán může požadovat zaplacení takového dluhu na kterékoliv z takto zavázaných osob ke stejnému plnění. A to nejen souběžně individuálně určenými správními rozhodnutími, ale případně i rozhodnutím jedním, v němž by byli jeho adresáti označeni jako dlužníci. Z článku 213 Celního kodexu však neplyne, že by celní orgán musel v rozhodnutí o vyměření celního dluhu vždy konkrétně určit všechny (či všechny dosud známé) solidární dlužníky. O tom, že má uvedený závazek povahu solidární, však nemůže být žádných pochyb, takže každý dlužník je povinen poskytnout věřiteli (příslušnému celnímu orgánu) celé plnění. Učiní-li tak, zaniká tím i povinnost ostatních dlužníků plnit (viz analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2005, č.j. 1 Afs 46/2004-61, dostupný na www.nssoud.cz).

V přezkoumávané věci šlo tedy předně o to zjistit, zda byla žalobkyně spolu s obchodní společností RADIÁLKA HRADEC KRÁLOVÉ, s. r. o., celním dlužníkem ve smyslu výše uvedeného, tedy zda tato obchodní společnost byla nepřímým zástupcem žalobkyně v daném jednání s celními orgány (viz již shora zmíněné články 213 a 201 odst. 1 písm. a) Celního kodexu). O této skutečnosti nemá krajský soud žádných pochybností a žalobkyně ji ostatně ani nezpochybňovala. Plyne totiž z písemné plné moci ze dne 16. 7. 2007, kterou žalobkyně zmocnila vpředu uvedenou obchodní společnost k nepřímému zastupování ve smyslu článku 5. odstavce 2. Celního kodexu, tedy k tomu, aby obchodní společnost RADIÁLKA HRADEC KRÁLOVÉ, s. r. o., nadále jednala při všech celních prohlášeních svým jménem ve prospěch žalobkyně. Tomu pak odpovídá i její postavení jako deklaranta na daném celním prohlášení (JSD). O společné a solidární odpovědnosti žalobkyně a obchodní společnosti RADIÁLKA HRADEC KRÁLOVÉ, s. r. o., za daný celní dluh tak nemá krajský soud sebemenších pochyb.

Žalobkyní tvrzené pochybení § 2 odst. 1 a § 50 odst. 6 daňového řádu v uvedených směrech proto krajský soud neshledal.

K námitce žalobkyně týkající se otázky závaznosti celními orgány aplikovaných předpisů v posuzovaných věcech, krajský soud uvádí následující.

Nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 byl vydán celní kodex Společenství. Dle jeho čl. 1 se celní předpisy skládají z tohoto kodexu a z předpisů přijatých k jeho provádění na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni. Aniž jsou dotčeny zvláštní předpisy upravující jiné oblasti, vztahuje se tento kodex na obchod mezi Společenstvím a třetími zeměmi.

Rada ES dále přijala Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku. Dle jeho čl. 1 bod 1 se zavádí nomenklatura zboží (dále jen „kombinovaná nomenklatura“ anebo zkráceně „KN“), která splňuje požadavky jak společného celního sazebníku, tak i statistiky zahraničního obchodu Společenství. Kombinovaná nomenklatura se skládá z a) nomenklatury harmonizovaného systému, b) dalšího třídění Společenství k této nomenklatuře (dále jen „podpoložky KN“), pokud je specifikována celní sazba, c) předběžných ustanovení, doplňkových poznámek ke třídám a kapitolám a poznámek pod čarou vztahujících se k podpoložkám KN (čl. 1 bod 2 téhož Nařízení Rady). Podle čl. 2 zmíněného Nařízení Rady zavede Komise integrovaný sazebník Evropských společenství (dále jen „Taric“), který se zakládá na kombinované nomenklatuře.

Nařízením Rady (ES) č. 954/2006 se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny. Dle jeho článku 1 se na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, kruhového průřezu, s vnějším průměrem nejvýše 406,4 mm, s hodnotou uhlíkového ekvivalentu (CEV) nejvýše 0,86 podle vzorce a chemického rozboru Světového svářečského institutu (IIW) [17], kódů KN ex73041010, ex73041030, ex73042100, ex73042911, ex73043180, **ex73043958**, ex73043992, ex73043993, ex73045189, ex73045992 a ex73045993 [18] (kódy TARIC 7304101020, 7304103020, 7304210020, 7304291120, 7304318030, **7304395830**, 7304399230, 7304399320, 7304518930, 7304599230 a 7304599320), pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny ukládá konečné antidumpingové clo. Sazba konečného antidumpingového cla použitelná na čistou cenu s dodáním na hranice Společenství před proclením výrobků uvedených výše a vyrobených společnostmi uvedenými se stanoví dle tam uvedené tabulky, přičemž pokud jde konkrétně o Ukrajinu a společnost OJSC Dnepropetrovsk Tube Works, stanoví se antidumpingové clo 12,3% (Doplňkový kód TARIC A742). Toto nařízení vstoupilo dle svého článku 5 v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Nařízení bylo uveřejněno v Úředním věstníku 29. 6. 2006 (L 175, s. 4-38), účinnosti tak nabylo dnem 30. 6. 2006.

Současně je třeba poukázat na článek 249 Smlouvy o založení Evropského společenství ze dne 25. 3. 1957, ve kterém je uvedeno, že ke splnění svých úkolů a za podmínek stanovených v této smlouvě Evropský parlament společně s Radou, Rada a Komise vydávají nařízení a směrnice, přijímají rozhodnutí a vydávají doporučení nebo zaujímají stanoviska. Nařízení má obecnou působnost, je obecně závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům. Rozhodnutí je závazné v celém rozsahu pro ty, jimiž je určeno. Doporučení a stanoviska nejsou závazná. Z uvedeného vyplývá, že nařízení (přijímané kterýmkoliv z orgánů či jejich společným postupem) je obecně závazným aktem ES, přičemž podmínkou jeho účinnosti je jeho publikace v Úředním věstníku EU.

Česká republika je členem Evropské unie od 1. 5. 2004. K dovozům předmětného zboží došlo v průběhu roku 2007, tedy v době, kdy již Česká republika byla členem EU a kdy v Úředním věstníku EU byly v českém jazyce vyhlášeny normativní akty, jež byly žalovaným (i celním úřadem) použity při vydání napadených rozhodnutí, tj. Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, Nařízení Rady (EHS) č. 2658/97, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku a Nařízení Rady (ES) č. 954/2006, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházející z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny. Ve všech těchto nařízeních je dokonce i výslovně uvedeno, že jsou závazná v celém rozsahu a přímo použitelná ve všech členských státech.

Žalobkyně namítala, že celní orgány zařazovaly předmětné zboží dle číselného zařazení odpovídajícího kódu Taric, avšak protože Taric není obecně závazným právním předpisem, má zato, že jí je nezákonně vytýkáno porušení nikoliv právně závazného právního předpisu. Dle názoru soudu žalovaný správně uvedl, že Integrovaný celní sazebník ES (Taric) sám o sobě má jen informativní povahu. Již proto, že není publikován v Úředním věstníku EU, nemůže být závazným právním předpisem. Avšak v posuzovaném případě byl rozhodujícím údajem pro správné sazební zařazení zejména popis výrobku (charakteristika a složení ocelových bezešvých trubek kruhového průřezu, tj. vnější průměr a hodnota uhlíkového ekvivalentu) ve vztahu k příslušným kódům kombinované nomenklatury, což bylo uvedeno v článku 1 Nařízení Rady (ES) č. 954/2006 jako předpisu závazném v celém rozsahu a přímo použitelném ve všech členských státech EU (viz článek 5 citovaného Nařízení Rady). Také číselný kód kombinované nomenklatury ex73043958 spolu s doplňkovým kódem Taric 7304395830 byly součástí článku 1 tohoto Nařízení Rady (ES). Z článku 1 zmíněného Nařízení Rady je rovněž zřejmé, že opatření ukládající antidumpingové clo se neuplatňuje na dovoz veškerého zboží ze třetích zemí uvedeného pod příslušným kódem KN, ale pro tu část zboží stejné KN, která je uvedena popisem výrobku v úvodu článku 1 a které má být přiřazen kód Taric na devátém a desátém místě (tj. číslo 30), a které současně musí pocházet z konkrétně uvedené země a konkrétně specifikované společnosti. S ohledem na shora uvedené tedy krajský soud uzavírá, že celní orgány v posuzovaných případech

zařadily předmětné dovážené zboží v souladu s právními předpisy Společenství přímo aplikovatelnými v České republice jako členské zemi EU.

Jestliže žalobkyně současně namítala, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby si správnost a bezchybnost získaných informací ověřovala vyhledáváním v příslušných předpisech, soud tento její názor nesdílí. Lze souhlasit pouze s tím, že správné zařazení zboží je záležitostí složitou, odborně náročnou a úzce specializovanou. Právě pro usnadnění celkové orientace v celním sazebníku ES a všech navazujících předpisech Společenství slouží integrovaný informační systém TARIC. Ten však, jak je již shora uvedeno, není autentickým zněním právních předpisů Společenství, neboť není od roku 2003 zveřejňován v Úředním věstníku EU, a proto nemůže být sám o sobě závazný (závazné jsou však právní předpisy Společenství zveřejněné v Úředním věstníku EU, ze kterých TARIC vychází a propojuje tak příslušné informace o všech obchodních opatřeních stanovených v právních předpisech Společenství). Vzhledem ke složitosti správného zařazení zboží lze rovněž požádat celní správu o vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží. V případě České republiky je pro vydání takové závazné informace kompetentní Celní ředitelství Praha, přičemž tato informace je pak pro celní orgány ve vztahu k jejímu držiteli závazná.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žaloby jako nedůvodné zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu soudních spisů nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. července 2010

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu